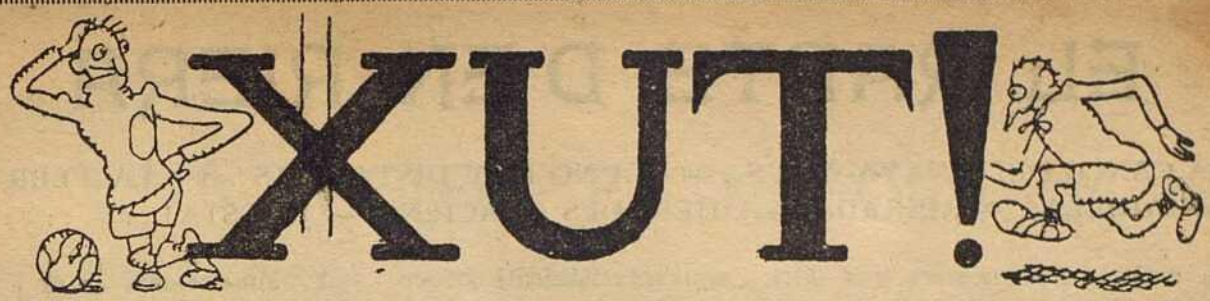

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 86
BARCELONA, 9 JULIOL 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

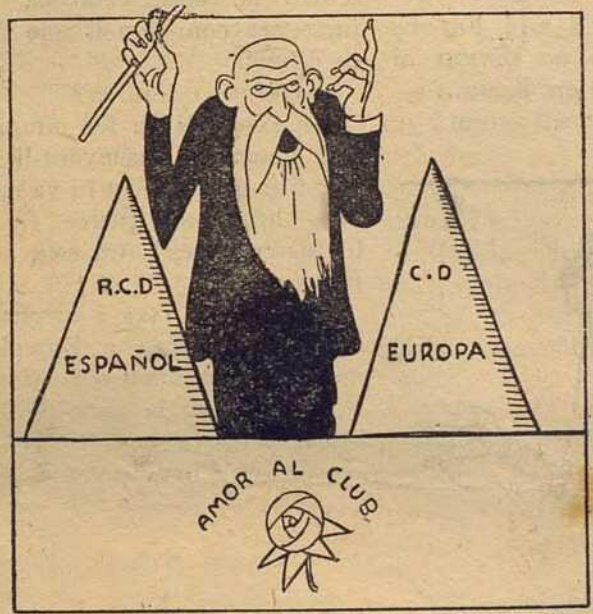

Aquí veuran, senyors, aquest parell de *cucuruchos*.

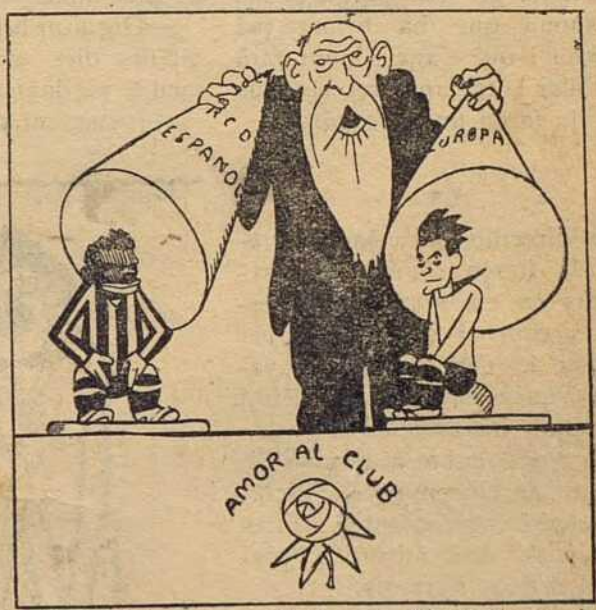

Sota del primer hi ha en Montesinos i sota del segon hi ha en Palaó.

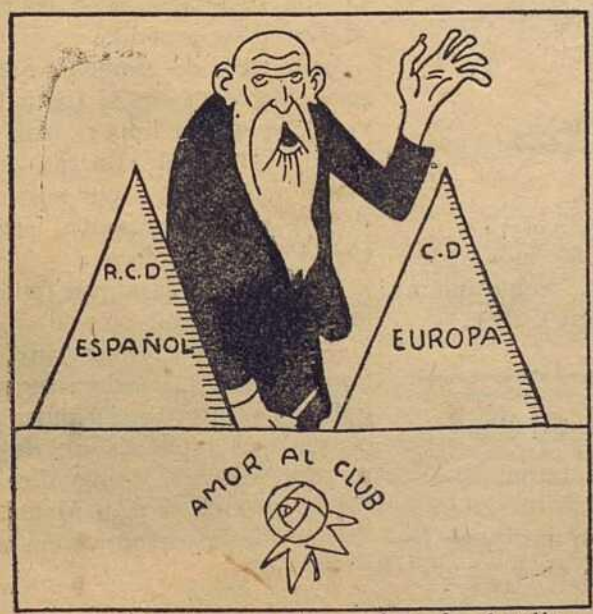

Doncs bé; torno a tapar i amb el talismà de la pela...

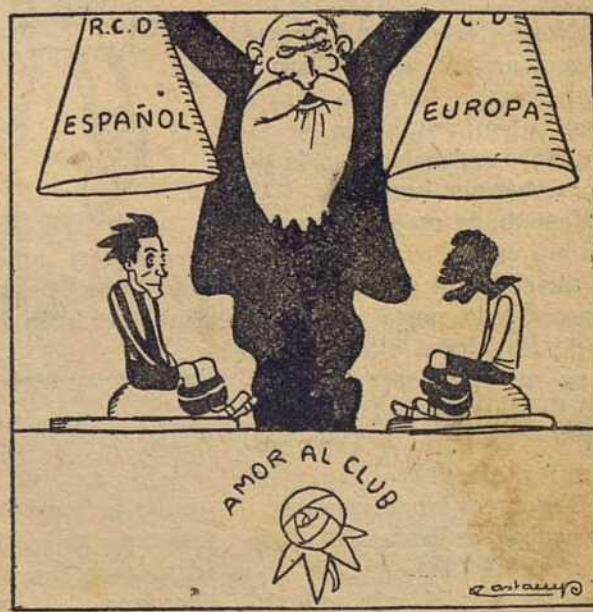

.....!

15 CENTS.

EL RAPTE D'EN RIERA

LA CANÇÓ DEL «WAYA-WAYS». — «YA NO HAY DISTANCIAS!» — LA FEBRE «AMARILLA». — RIERADA — L'HERODES GRACIENC. — JA ESTÀ! : : : : : :

La majoria dels nostres iconoclastes llegidors, quan llegiran «Riera», es quedaran tan *frescos* com si llegissin «Llúcia», però quan els fem avinent que en Riera és un jugador del «Masnou» que ha firmat pel «Barça» i que l'any vinent farà trontollar la tribuna amb els seus xuts, ja faran un altre posat.

*
* *

Els directius del «Barça» prenien la fresca còmodament repenjats en els seus sillons, escoltant com el senyor Gamper recitava la cançó del «Waya-ways», quan de sobte el telèfon trucà amb insistència.

En Noga cuità a posar-s'hi, i al cap de cinc minuts d'escoltar sospirà fondament i corregué a parlar amb misteri a l'orella del senyor Farreres.

—Ja té la baixa!

—Doncs, no perdem ni un minut.

En Noga i el senyor Farreres pujaren a un taxi i, com aquell que es llença a batre el *record* dels taxis, emprengueren el camí de Masnou, marcant més de 3'75 pessetes per hora.

A Masnou, la majoria ignorava qui era en Riera. Després de rodar quasi tot el poble, decidiren trucar a la porta d'una fàbrica de Badalona, l'amo de la qual va resultar ésser el president del «Masnou F. C.».

L'home, ignorant del que venien a fer els del «Barça», al veure l'escut es va engrescar i va començar a descapdellar de futbol.

—Vostès també són *sportsmen*? Me n'alegro. Un servidor sóc el president del «Masnou F. C.», i aquí a la fàbrica i colloco a tots els jugadors del primer equip, a fi de tenir-los més segurs.

—Fa bé, perquè encara un no es descuida...

—Digui-m'ho a mi! Fa uns quants dies que no dormo ni menjo vigilant a en Riera...

—Justament per ell venim!

HOME ESCAMAT

—Aquest any fa més calor que l'any passat. Segurament deu ésser cosa d'en Cabot.

—Què diu, ara!

—Sí; però no s'alarmi. El venim a cercar perquè té sis criatures que se li estan morint de la febre *amarilla*, i a casa seva el demanen.

—Reina Santíssima! I jo que ni tan sols sabia que fos casat!

A cuita-corrents entrà a cridar a en Riera, mentre en Noga i el senyor Farreres es feien l'ullet. Quan en Riera sortí i li digueren que les seves criatures tenien la febre *amarilla*, posà una cara com aquell que baixa de l'hort.

—Quines criatures?

En Noga li va fer cinquanta mil ganyotes ensenyant-li l'escut, fins que el xicot hi va caure.

—Ah, caram! Justos, és clar, les sis criatures! Ara estava distret...

Pujaren al taxi i arrencaren altra vegada cap a Barcelona, mentre el president del «Masnou F. C.», des de la porta de la fàbrica, pensava:

—Ja me l'han fregida!

*
* *

Aquell mateix vespre el «Barça» presentava l'acta d'en Riera a la Federació, amb les fotografies corresponents.

Nosaltres, de moment, quedàrem astorats (com si fos a l'hivern), veient la importància que els directius del «Barça» donaven a en Riera, i per sortir de dubtes ens acostàrem al senyor Coll i li preguntàrem:

—Però, que és algun *fenómeno* aquest Riera?

—Sí, senyor! Aquest any, per Sant Pere, ell solet va fer vuit gols a l'«Europa», i a nosaltres el que ens convé és un davanter que es vegi capaç d'esbotzar la porteria de cân Mates.

Fins aleshores no vàrem caure del burro.

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

COL.LABORACIÓ I ARRÓS

UNA VISITA ESTRAFOLARIA

REPASSANT EL «MENÚ». — UN HOME AMB BARBES. — A TRES PASSES DE CAN CELLA. — «PIROPOS» A DOJO. — REVELACIONS SENSACIONALS. — UN SERVIDOR ES UN PAGÉS. — FINAL.

I

Un servidor, des de petit que ha sigut el que en francès se'n diu un *gourmand*, o cosa semblant. Per això no ha d'estranyar-los que en el moment en què dóna principi aquesta «llauna», em trobés consultant el «menú» que Fra Xixa m'havia preparat per a treure el ventre de penes.

Quan més engrescat estava llegint la llista de plats de què es componia la «teca», es presentà el porter i amb aire versallesc em digué:

—Hi ha una visita que demana per vostè.

—Digues-li que ja baixo.

I amb un caminar així com d'estil Lluís XXVI, em vaig dirigir al salonet de visites del convent.

II

Un personatge molt estrafolari m'esperava. Unes grans barbes, de color natural, *encuadraban su rostro*; un barret de mosqueter ornava la seva monumental testa, i una americana model «Adan et Eve», amb els seu corresponent pantalon del mateix panyo i model, acabaven el seu vestuari. Amb la mà esquerra feia brandar un sabre esgarrifós.

A l'entrar jo al locutori, deixà anar un crit *inarticulado* i em posà l'espasa al pit, decidit a enfonsar-la dintre la meva simpatiquíssima còrpora.

—Carai, home! No faci bromes!—vaig dir, suant la negra.

—No ets en Granota?—cridà amb veu feréstega.

—Sí...

—Doncs has de morir, xafarder! — digué, i enfonsà un xic l'espasa.

—Però, expliqui's, home... — —vaig gosar a dir, pàllid d'emoció.

—M'explicaré. Vostè va xafardejar que en Jaumandreu anava al «Barça» i, no content amb això, va fer-ho públic mitjançant el popularíssim XUT!

—Bé, i què?

—Encara pregunta «I què?»? Li sembla poc el donar a conèixer al públic les meves intencions, destorbant així el que pugui realitzar-les?

—Home, veurà... Com que en Jaumandreu ja ha firmat per l'«Europa»...

—*Infeliz*! *Insensato*! *Imbécil*! Poca-solta!

—Carai! Li agraïria que els *requiebros* aquests els guardés per la xicota.

—Sàpiga que vostè és un agrícola, per no dir un pagès. En Jaumandreu no ha firmat per l'«Europa». En Jaumandreu ha firmat pel «Barça»!

—Mentida! Tots els diaris ho diuen que...

—No en faci cas dels diaris. La firma d'en Jaumandreu que té l'«Europa» no és d'en Jaumandreu.

—Com?

—Vull dir que és falsificada. En Jaumandreu va al «Barça»! Se n'ha convençut, ara, vostè, que és un hortícola?

—Així-així...

—Encara no? Doncs escolti, tòtila. Vostè no deu saber que en Monte passa a l'«Europa», oi?

—No...

—Ni que en Pasqual no tornarà al «Barça». Ni que l'«Español» està a punt de dinyar-la per manca de pasta. Ni que en Cros es morirà l'agost vinent, que en Julià li anirà a fer companyia a l'altre barri, que l'Oli-

SIDRALISTES

Gasteu la maquineta d'afaitar "RAPIDE"
Unica indiscutible per a les persones dures de pelar.
AVUI M'AFAITARAS!
li heu de dir a qui us en recomani una altra.
Es ven a la casa M. BOUÉ.-Rambla de les Flors, 11

CASA SIBECAS

Fabricació especial de guants de boxa. El millor material sportiu
Aribau, 35 - Telef. 5031 A.

vella serà padrí de noces de l'Artisus i una germana d'un conegut i interior dreta. Ni que...

—Prou ! Prou !—vaig dir, desesperat.—Ni sabia això ni m'ho crec.

—Doncs, així, a més de pagès, ets un *hereje*.

—A mi si que... tururut !

—Però com que als *herejes* se'ls excomunica, i els excomunits hi sobren al món, té !

...I al dir això m'enfonsà l'espasa dintre el cor, atravessant la part en què hi guardava el retrat d'una Pilar, amiga meva...

III

A l'endemà es va saber que una tal Pilar havia mort amb el cor atravessat... (Això és patètic, però és veritat.)

I, mentrestant, un servidor seguia tan tranquil com abans, preparant-se per a fer la conquista núm. 1,001 del dia.

FRA GRANOTA

GLOSSARI INCOHERENT

ELS DUBTES D'UN INCONDICIONAL

El senyor Esteve, que un dia, portat pel corrent, o seduït per les veus del barber, es va fer soci d'un club d'upa i tenia en el rebut el número onze mil, ara no sap per on girar-se. Ell, candorós i inexpert en l'ofici de soci incondicional, es creia ben bé que, a canvi de tantes pessetes, tenia dret a què els seus fossin el «no va más» de la cossa i a sortir a victòria per partit. Això ho considerava com un dels drets del soci, tan intangible com el d'entrar d'arròs al camp. Per a veure un equip de pepes neulides o de barres emmandrosits, no valia la pena d'haver deixat d'anar als «toros» o a fer el dòmino a l'«Espanyol». El títol de soci el tenia per lluir-lo, i si no podia lluir-lo, li semblava una estafada allò de «puginar» cada mes amb aquella bona fe.

Ara, el soci número onze mil, aficionat de fa any i mig, que es permet ja opinar en els «off-sides» i els penals i que sent pels «asos» consagrats una veneració com de jove sentia pel «Guerra», està atapeït de dubtes. No sap què fer. Els seus, l'onze invencible, l'equip super - ultra - extra - campió, perd que és un gust; els «asos» no juguen, i si juguen van fluixos de molles : la massa es dispersa i l'entusiasme arriba a la congelació. Allò, més que catedral, sembla cementiri. Es murmura i es renega. S'esbronca als propis més que als estranys, i els propis fan butifarra...

El soci número onze mil pensa que això no és pas el tracte. Abans, quan deia a ses amistats : «Sóc soci del dallonses», tots l'embolcallaven amb una mirada embrassada d'admiració. Ara, si ho diu, se'l miren com dient : «Ai, infeliç !...» I això el molesta. El soci onze mil volia guanyar, i no perdre. Per això, anguniós, decanta els ulls envers altres llocs on es guanya, i si no ha firmat a l'ensems una baixa i una alta, és perquè, com a bon home de negoci, no vol precipitar-se. Es home que pesa bé les *conseqüències. I si fos una «nube de verano» ? I si tornessin les aigües pel reguerot ?*

Però cada dia la indecissió va augmentant i les dues firmes són més imminents... Es per això que ens temem que un onze mil es converteixi en un cinc mil, i viceversa.

XAVET

—I si ara, amb set defenses, perdem, que vingui el diluvi de foc i se'ns emporti a tots !

Les bodes de plata del "decano", o qui arriba primer no guanya

Senyor! I que ens fem vells! Sembla que sigui ahir que vaig contemplar el naixement del futbol a Barcelona! En Dova, al saber que assistírem a tan transcendental acte, agafa paper i ploma i vol treure el compte dels anys que tinc. No ho sabrà. Es el secret professional.

Sí, senyors. La cosa va passar a la Bonanova, en un velòdrom de ciment que sols els guetos recorden i del qual en Canto Arroyo no en sap una papa. Allí hi corrien l'Abadal—el dels automòbils, llavors cicler dels de punta—i en Manresa... Allí un dia hi comparegué un senyor baixet, rabassut, carregat de bíceps—en tenia fins al clatell,—amb una pilota vinguda d'Anglaterra i una colla de xicots. Era el «sanyó» Vila, del Gimnàs Tolosa, amb els seus alumnes, que volien encetar el futbol. I l'encetaren.

Allí es jugà el primer partit contra els escocesos d'una fàbrica, que ens clavaren la gran «pana». Allí es fundà el «Català F. C.», que lluïa un uniforme crem, la mar de «quitllo»...

Un dia en Gamper se n'enterà i va anar-ho a veure. Com que l'home és emprenedor, va cridar als suïssos i anglesos coneguts i va fundar el «Barça», que jugà el seu primer partit contra el «Català», en el camp d'aquest...

Ja fa vint-i-cinc anys! El «Català», pel seu mal cap, anà de menys, i ara és l'amén del Credo. Però serva un nom gloriós, i l'Agustí Peris de Vargas, president, soci i mosso del club *veterano*, vol celebrar les bodes de plata. Mereix que se l'ajudi.

Però no se l'ajudarà. M'hi jugo un peix. La data aquella en què els Vila, Marquès, Degollada, Soler, Planells..., portaren el futbol a Barcelona, quedarà a les fosques. Els onze mil no poden sofrir-ho que un altre club —avui de la terregada—hagi sigut primer que el *nuevo rico* de Les Corts, amb jugadors de *postín* i local en casa de senyors. I es farà el buit.

D'aquí pocs mesos es faran grans festasses per a remembrar el dia en què «en Gamper, fundant el «Barcelona», va introduir el futbol a la nostra ciutat». I encara que tots sapiguem que és una «bola», ens esbojarrarem d'entusiasme i de discursos... Et guanyaran per mà. Peris, compta amb mi. Si no t'ajuden, farem un *match* a Les Planes. Molt serà que no reunim trenta persones per omplir els bancs del teu estadi.

CUSCUNILLES

Fonógrafos - Discos de todas clases
Artículos para Foot-ball, Tennis, Natación, Ciclismo, Boxe, etc. etc.
A. Peris
Pelotas, Jerseys, Pantalones, Rodilleras, Tobilleras y Guantes.
LA NACIONAL
CALLE SANTA ANA, 21

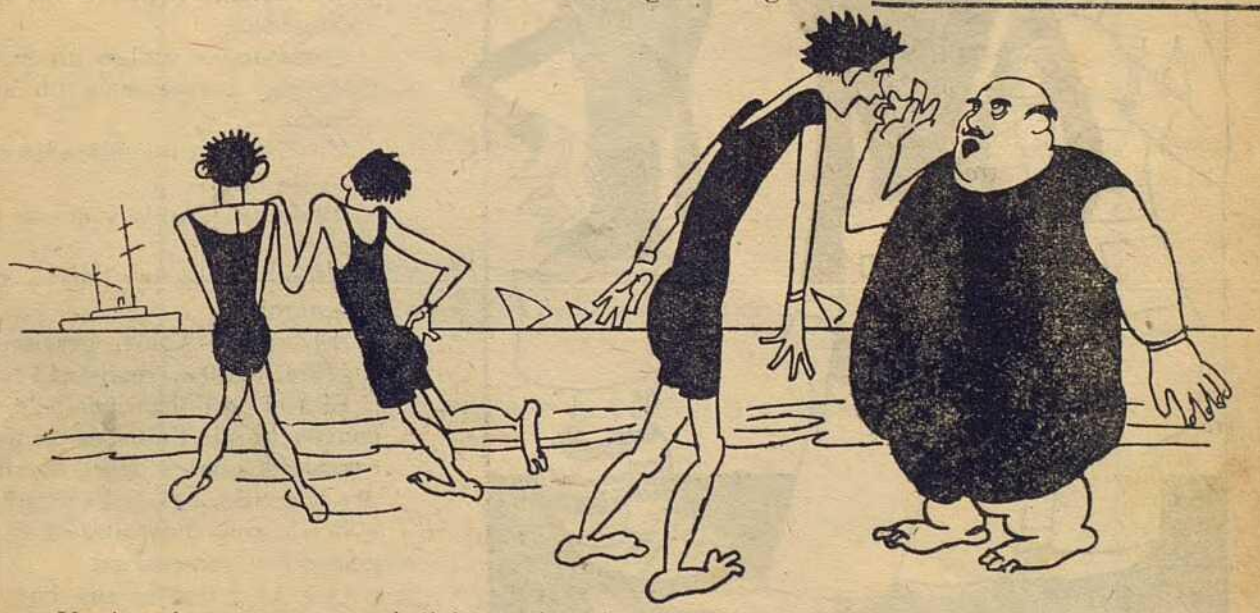

—Vagi amb compte, perquè l'aigua té males bromes.
—No tingui por, que ja les conec. Figuri's que la meva mare era bugadera i el meu avi tenia un gos d'aigua!

Conversa entre un soci de l'«Europa» i un de l'«Español»

El soci de l'«Europa» vesteix de gabardina, camisa de disset colors, corbata groga i porta sis mocadorets a la butxaca superior de l'americana. Es diu «Mílio».

El soci de l'«Español» porta un trajo ratllat blanc i negre, extremat, sabates de xarol, bastó de canya i fa olor de «pachuli». Es diu *Abelardo* i fuma egipcis.

Abelardo.—Anda, tú, y fíjate que te saludo! Este orgullo debes gastarlo del día que ingresó Montesinos en el «Europa»?

Milio.—Par què ho dises? Que te piensas que hago como tú, que te pones una flor en el trau desde que tenéis a Pelaó?

Abelardo.—Psh! Y, de ser cierto, qué? Cien Montesinos no harán nunca un Pelaó.

Milio (una mica descompost). —Ja, ja, ja! Me río sarcásticamente para no decirte pallús! Desde cuándo esto? No hay ningún defensa más que se sepa ajupir y saque pelotas con la closca como en Montesinos.

Abelardo.—Anda y que te den morcilla, so tonto. Pero, quién te ha sugestionao a ti para llegar a obcecarte con Montesinos y despreciar un valor positivo y científico como Pelaó? Tú estás en la luna!

Milio.—Arriba y no seas llauna. Pelaó ya repapieja, hombre. Montesinos es un defensa que cuesta de pelar.

Abelardo.—Te daba así! El día de las copas Vea lo abroncasteis porque jugaba duro, y ahora lo ensalzáis?

Milio.—Lo esbroncamos porque nos rotó así, y tú no tienes de hacer nada de que lo ensalcemos. (Fora de si.) Los del «Español» sois una colla de presumidos, vet-ho aquí!

Abelardo.—No te sofoques, hombre, que no hay para tanto.

Milio.—No, si a mí, de vellut, sabes? Però no quiero que sea dicho que nos han dado el cambiazo.

Abelardo.—Claro que os lo hemos dado. Pelaó será el eje del «Español» y el año que viene seremos campeones gracias a él.

Milio.—Campeones? Vatua la olla! Ponte tranquilo y haste retratar! Los campeones seremos nosotros, porque tenemos más cohesión, y si no, lee los diarios y lo sabrás. Vosotros no sois homogéneos.

Abelardo.—Contigo no puede discutirse porque eres un apasionado.

Milio.—Y tú no entiendes una papa de futbol.

Abelardo.—Anda y que te pelen!

Milio.—Passa per l'acera, que no caiguis!

Abelardo.—Adiós, graciense!

Milio.—Adéu, realista!!!

El soci de l'«Europa» se'n va, convençut que l'altre és un tocacampanes que es deixa dominar per la passió, i el de l'«Español» el deixa, convençut que ell és superior i el compadeix.

Què hi farem si ens han fet així!

DOVA

—De manera, que és internacional, vostè?

—Sí, senyor. Fill de pare català i mare anglesa...

JOCS FLORALS DEL «XUT!»

Acabament del primer Concurs

S'han acabat les poesies. Ara sols resta, complint la paraula de perfectes cavallers sidralistes, fer entrega dels premis als autors de les poesies premiades. Però, quines són les poesies premiades? Qui som nosaltres per a jutjar una cosa tan complicada, elàstica i polifàsica com la poesia? Hem de confessar que no ens veiem amb cor. L'èxit ens ha atabalat. Quan publicàrem les bases del primer concurs, crèiem que rebríem com a màxim dues dotzenes de poesies i que un diumenge a la tarda, tots plegats, com aquell que fa el «tuti» amb versos, escolliríem el millor i el nomenaríem Mestre en Gai Sidral.

Però quan, amb el natural astorament, veiérem que les poesies creixien i es multiplicaven, que a la porta de la Redacció en descarregaven camions plens i que els coneguts ens saludaven en vers, comprenguérem que érem pocs per llegir tot allò i jutjar-ho a consciència. Meditant-ho profundament, prenguérem una resolució:

Ha arribat, doncs, el cas, que tots els nostres llegidors ens ajudin.

A continuació publiquem un taló, que omplint-lo tal com indica la part impresa, retallant-lo i enviant-lo a l'Apartat de Correus núm. 925, ens ajudarà a complir la nostra tasca.

Que l'*Hado Adverso* us il·lumini.

En .....

Proposa la poesia titolada ....., original de ....., publicada en el núm. ....., per al primer premi.

La poesia titolada ....., original de ....., publicada en el núm. ....., per al segon premi.

La poesia titolada ....., original de ....., publicada en el núm. ....., per al tercer premi.

I les poesies ....., ..., ..., per als tres accèsits.

ELS PREMIS SÓN ELS SEGÜENTS:

Primer premi. Una ploma estilogràfica.

Segon premi. Un rellotge de níquel de llei.

Tercer premi. Un cigar havà.

I tres accèsits, consistents en tres paquets de cinquanta.

Davant d'un camp de futbol

—*Pero, rediez! A qué viene ahora esta cola?*
—Ho fem per tenir un bon lloc el dia del primer partit de la pròxima temporada.

Español-Europa

D'entre els fets més remarcables que d'ara endavant portarà la història del món, hi figurarà, sense cap mena de dubte, el partit de l'Estadi, en el qual l'«Español» va guanyar a l'«Europa» per 2 a 0.

Si els *misterios del arcano indescifrable* no fossin pa sucat amb oli per nosaltres, també ens hauria estranyat aquest resultat *impestativo*; però, com diu en Dova i desdiu en Cuscunilles, l'«Español» és un equip d'estiu; així com hi ha *toreros* d'hivern, hi ha equips d'estiu, que quan arriba la canícula guanyarien al mateix campió olímpic, però que, un cop arriba el campionat, comencen a perdre, i ni amb internacionals ni sense internacionals *tienen sus males remedio*; és el seu *sino*. L'equip d'en La Riva cada temporada ho ha fet, i no creiem que aquesta vegada ens faci quedar malament.

Un dels motius que varen dur més gent al camp, més que el partit en si, fou el debut d'en Pelaó i d'en Montesinos a l'equip contrari al seu. Jo, sense haver-hi assistit, però amb la mà al pit, declaro que en Pelaó ho va fer millor que en Montes al seu lloc; que l'«Español» amb en Pelaó no semblava el mateix, mentre que l'«Europa», amb en Montes, per l'actuació que aquest va tenir diumenge, poc hi va guanyar amb el canvi.

En Bordoy va tornar a jugar en aquest partit; tinc entès que va ésser perquè en Jaumandreu està disgustat a causa de no tenir acabat un jersei blau aeri que li estan fent; sigui pel que sigui, la qüestió és que en Bordoy va tornar a jugar i va demostrar que allò de la forma és un mite; està en més bona forma que un trajo acabat de nou; i dels dos gols que li varen entrar, no en té gens la culpa ell: una «gran» jugada d'en Zabala, que no hi valien ni forma ni porter, i un penal.

En Pelaó i en Montesinos mereixen capítol a part. El primer va actuar encertadament i va fer vibrar d'entusiasme els rengles *reales*, mentre que en Montes, potser per l'emoció, o pel que sigui, la qüestió és que amb la seva actuació no va dei-

DE FESTA MAJOR

—La veritat, en lloc de disputar-nos copes, valdria més que ens oferissin ventiladors d'honor.

xar satisfets del tot als socis «europeus».

El final va ésser apoteòsic, més apoteòsic que aquesta ressenya, feta en un moment d'inconsciència, per tal que l'amo no s'enfadés.

El públic, *como un solo hombre,* va saltar al camp i es va carregar a pes de braços a en Zamora, a en Zabala i a en Pelaó. «*Cosa grande, mi amigo* !», deia en Loredo, que seia a uns dos cents metres lluny de nosaltres, i que segurament recordava *glorias pretéritas que se fueron para no volver, ay* !

BRESQUES

Terrassa-Badalona

Varen empatar com aquell que fa la cosa més natural del món. Fins es va allargar vint minuts el partit i es tornà a empatar. Es el que deia l'alcalde de Terrassa: «Què en faré, jo, ara, d'aquesta copa ?»

Els jugadors del «Badalona» tingueren un moment d'indecissió, per veure si farien el lloro o no el farien, però quan veieren que els del «Terrassa» estaven disposats a deixar córrer lo del penal, s'amansiren i tornaren a jugar com a bons *hermanos.*

En Broto va estar enlluernador i *escalofriante,* donant la sensació d'un *todopoderoso,* i en Roig i en Gràcia, de primera.

X.

Avenç-Gràcia

El «Avenç» está alegre. Qué tiene el «Avenç» ? Senzillament, que va guanyar al «Gràcia» per 4 a 2. I això no és un miracle ?, diran vostès, estranyats. No, senyors; això és la *realidad escueta y descarnada.* L'«Avenç» fa uns quants dies que assenyala pluja. Nosaltres ja ho vàrem dir: «Aquests xicots no són els mateixos. L'*Hado Adverso* està de la seva banda !» I teníem raó.

Abans, l'«Avenç» tenia una pega *rayana* amb la mala estrugància. Quan sortia al camp, nosaltres ja pensàvem: «A veure avui per quants perdrà ?» Però fa quinze dies que tot són flors i violes. Ens n'alegrem molt. Era ben trist que un equip com el de l'«Avenç», que entén amb futbol, que no és barroer i sap el que porta entre peus, perdés amb el «Gratallops F. C.» o amb el «Fortpienc».

El «Gràcia» no va presentarse complet, però dient això no volem restar mèrits a la victòria de l'«Avenç».

En Cabrera i en Prades, de l'«Avenç», i el porter del «Gràcia», que si no recordem malament es diu Sulé, es mereixen un sidral d'honor.

X. X.

BOXA

El Parc estava ple a vessar; hi havia aficionats que des de la gàbia de l'elefant i altres enfilats dalt del coll dels estruços, procuraven veure els combats, sense acabar d'aconseguir-ho. Mai havíem vist tanta gent al Parc.

Val a dir que el combat s'ho valia. El rei del K. O., davant del rei de la paveria, forçosament tenia d'atraure a la gent. Ara, que, dit sigui entre nosaltres, ni en Gironès va ésser el rei del K. O., ni en Vallespín el rei de la paveria.

En Vallespín va comparèixer elàstic i desllorigat com una serp del «picarol». Si un «terpsicorià» englobés la dansa del ventre, la rumba i el *zapateado* en una sola dansa titolada «El vahido de la sargantana», fracassaria sorollosament si en Vallespín es propasava fer-li la competència.

En Gironès es va passar tots els *rounds* estudiant la manera d'ensopir a en Vallespín amb una carícia de pronòstic; però l'altre, que no és manco, esquivant i fent el desentès, aconseguí guanyar punts i agafar avantatge fins a vèncer a en Gironès per punts. Els partidaris de la «clatellada pulveritzadora» feren una ganyota de disgust molt expressiva.

En Sales i en Jimènez—que, *dicho sea de paso,* són un parell de xicots de gran pervindre en la boxa — efectuaren un combat dels que fan exclamar: «Ara ! No... no encara ! Ara, ara sí que cau !... Ai, no !... Ara... ara !», i es segueix amb els ulls fora del cap i el barret al clatell. En Sales va guanyar per punts i perquè en sap més que no pas l'altre; però en Jimènez va demostrar que està en camí d'arribar a la posteritat.

En Cola es va trobar davant d'en Montero, que no és cap pa de pessic ni cap *pera en dulce.* En Montero té males puces i no pot sofrir que li posin la mà a sobre: s'hi va tornar talment com si estés enfadat. Una vegada va capbuçar-se, però la cassola (*gongo*) el va salvar i en el *round* següent es va refer i va poder acabar el combat. Perdent, això sí !

El primer combat no es va acabar perquè en Brustenga s'havia entrenat prenent sidral i es trobava esvaït... I com que les cames no l'aguantaven, en Munich el va enviar al llit donant la victòria a en Peralta.

...I vet aquí...

EL FRARE DEL BARÒMETRE

Bastons
A preus mai vistos
Fàbrica: Passatge Bacardí
(Rambla-Plaça Reial)

CICLISME

Aquests nois del «E. C. Català» se'ns tornen més barrilaires del que pensàvem nosaltres.

La setmana passada ja comentàvem que l'Ullés i família havien ofert un lunch de vermut, amb l'ofrena del got, donatiu aquest del doctor Grau i els seus «hidrolitines».

No vàrem dir, però, que en sortiren mig «hidrolitinats» d'alegria, perquè, noi, allò semblava que ho donessin. El carrer de Floridablanca i el carrer de Calàbria semblaven la fira del vidre. Tothom duia un got a les mans.

Doncs bé; el dijous passat, amb motiu del repartiment de premis de la cursa de regularitat «Copa La Torre», i en honor al taverner Castellar, la casa del xampany «Sportman» féu tramesa de mitja dotzena d'ampolles d'aquest xampany i altres tantes el mateix taverner.

Primer en begueren els corredors, brindant i encapçalant un discurs el guanyador Castellar, en català, que ni que l'hagués estudiat a Gelida.

Seguiren la brometa la Junta, controls i tots els reunits. Visca la Pepa!

El president deia a en Roca: «Noi, si els del XUT! fossin aquí, d'això en dirien sidral!»

En Quim hi era sense ésser conegut, i en diu xampany «Sportman», i li agrada més que l'aiguanaf; quan sortí al carrer, ja quasi anava a quatre vents.

A en La Torre no li han fet gaire propaganda. No es cregui ara que nosaltres li'n fem, car fóra capaç d'enviar-nos dues dotzenes d'ensenyes i altres tantes copes per organitzar curses.

***

Al noi de la premsa P. Batlle, les entitats ciclistes li varen fer el diumenge un homenatge de simpatia.

Deu ésser per la bona fe, no gaire casual, per cert, a *El Diluvio*. Ves per on, en mig any de lluir ensenyes de totes menes, dorsals i banderetes, s'ha captat les simpaties!

A nosaltres, que tant necessitem homenatges (amb àpat, per complaure els endarrerits que portem), no ens en fan mai cap. No serà pas perquè, dient veritats, es perden les amistats; si acàs, serà perquè, dient mentides, perdem totes les dides.

Les fontetes, font del petricó o font dels homenatges, semblava una romeria de debò. En Bruna li plantà una altra medalla (i van sis) i es discursejà a dojo.

En Puig, amb tota la seva harmonia, estigué poèticament encertat i fou iniciador d'obrir una subscripció en profit d'en Janer.

Per molts anys, amic Batlle, i fins una altra.

***

SEGONA SUBSCRIPCIÓ EN PROFIT D'EN JANER

De la casa de n'Enric Cardona (Nou, 41), les següents pessetes:

E. Cardona, 25; L. Cardona, 5; E. Munné, 5; J. Munné, 5; A. Munné, 5; F. Munné, 10; P. Helbig, 2; J. Butó, 2; I. Meton, 1; G. Robert, 1; A. Altamira, 1; J. Martínez, 1; A Ferrer, 1. Total, 64.

Un Rovellat, 1; Un Xiveca, 1; Qualsevol, 1; Quim, 1'10.

La llista de la setmana passada suma 1'90.

El total, doncs, de la segona llista, són 70 pessetes, que quan els nostres llegidors comprin el XUT! en Janer ja haurà rebut l'esmentat import, per gir telegràfic.

Per a satisfacció dels senyors que hi han contribuït, els rebuts i la segona llista restaran a l'aparador de casa l'esmolet, Rambla de les Flors, 11, on segueix oberta la subscripció.

Senyors que anaren a Bourg-Madame i a Perpinyà, ens han promès fer-nos a mans un retrat d'en Janer en aquella etapa, el qual també quedarà exposat.

Com ja deuen saber els nostres llegidors, tant en Janer com n'Otero, van guanyant terreny a cada etapa, lo qual fa esperar que amb ànims i pessetes poden acabar la tan difícil d'acabar Volta a França.

PARET MET

Classificacions

El millor porter: El de casa.

L'enemic més fort: En Cabot.

El repòrter més antipàtic: El del *Ciero*.

El millor orador: En Casterlenes.

El número més empipador: l'11,000.

El defensa més perforador: En Vallana.

El davanter més fred: En Polo.

L'estranger més casolà: En Gamper.

Com se diu el jugador més dolent: Pepa.

LLÀSTICS BLAUS

PATI BLAU

TEMPORADA D'ESTIU

El lloc ideal per pendre la fresca i de passada alguna consumació.

Degut a la calor, una orquestra tocarà aires populars, que no es respiren en lloc més de Barcelona.

Pelayo, 1 *Rda. Universitat*, 2

Interviu amb l'Artisus, o en Cros fa de "Medium"

NENES ENAMORADES. — «MANDO Y QUIERO...» — EL «XUT»! DEMANA LA INTERVIU O EL MEU CADÀVER «PUTREFACTO». — «MI AMOR! MI CIELO!».— UN PLAT D'ARRÓS I UN POT DE SIDRAL.

I

Em trobava en la meva cella llegint les cartes apassionades de llegidores del XUT! que em demanaven un retratet junt amb un *dulce besito de tu boca*, quan vingueren a avisar-me que el «Prior» manava que anés a trobar-lo al seu despatx.

El que em vingué a avisar posava una cara tan semblant a la que posa en Dova al sentir que l'amo diu a en Quicoff que *no hay amarillas*, que no vaig poder evitar que un tremolor «pasqualenc» envaís les meves cames.

Amb penes i treballs vaig poder aixecar-me del llit, i amb pas *vacilante* em dirigí vers el despatx del *superior*.

II

—Granota!—va cridar, quan vaig ésser davant seu, llençant-me una terrible mirada.

—Mani... — diguí amb més tremolor de cames.

—Què li vaig manar, jo, el dilluns?

—Que interviués a l'Artisus.

—I ha fet la interviu?

—*No, hermano.*

—I l'ha enviada al XUT!

—*No, hermano.*

—No calia que m'ho digués, perquè ja ho sabia. Ara bé: el no haver interviuat a l'Artisus és una falta greu, quasibé penal; però si després de no fer la interviu, encara té la barra de no enviar-la al XUT!, la falta adquireix proporcions de tamany natural...

—Home, veurà. Es que...

—Quan els savis enraonen, els burros callen!... Els del XUT! m'han escrit, demanant: o la interviu, o el teu *cadáver putrefacto*. Amb això, ja ho sap: dintre una hora vull la interviu aquí sobre la taula. I si no hi és, prepari's, doncs la comunitat de Granotes Descalces pendrà dura venjança. I ara, *guillando que es participio*!

—Dispensi, és *gerundio* — vaig dir tímidament.

—No es preocupi d'això, pepa! Vagi a fer la interviu i calli.

I al dir això, em posà de *patitas al pasillo* i em tirà la porta pels nassos.

III

Em dirigia al «Monumental», lloc on m'havien assegurat que trobaria a l'*interfecto*, quan vaig sentir una veu que cridà:

—Carai, Granota! Tu per aquí?

Em vaig girar i els meus ulls es trobaren davant d'en Cros.

—Ai, Cros! *Mi dulce amor*! *Mi cielo*! Tu em salves!

—Sembla que estàs molt esverat...

—Ai, amic meu! Tinc d'interviuar a l'Artisus.

—A l'Artisus? Si és a Grècia!

—A Grècia? *Adiós, mi vida*! Sóc home mort!

I deixant anar un ai! *desgarrador*, vaig caure aclaparat sobre un banc...

De prompte, se'm va ocórrer una idea, i vaig començar a preguntar a en Cros:

—Es cert que l'Artisus es casa amb...?

—Amb la germana del interior dret del X...? Sí, completament cert.

—I que l'«Español» li donava mil durets pel traspàs si hi anava a jugar?

—També. I d'aquí venia la *tírria* que hi havia entre l'Olivella i l'Alcàzar, doncs l'«Español» havia promès a l'Olivella que si hi anaven ell i l'Artisus, ell seria nomenat *hijo predilecto* dels socis amb una quantitat esparveradora de pàfies al mes. Però l'Alcàzar va fer un sermó a l'Artisus, retreient-li l'estimació d'en Mates, i no sé quantes coses més, i l'amenaçà amb ferlo renyir amb la xicota, i res, que... tururut!, el negoci a l'aigua.

—I dius que ara és a Grècia?

—Sí, però tornarà aviat.

—No saps per què hi ha anat?

—Espera't. Em sembla que me'n recordo... Ah, sí! Hi ha anat per encàrrec d'en Mates, per a portar deu mil grecs per a que l'any vinent el públic «matista» sigui tan cridaire com el de Les Corts i els reflis no es deixin *alucinar* per la massa «barcelonista».

—I...?

—I un rave, que porto pressa!

I al dir això, em deixà plantat al mig del carrer i vaig pensar que lo millor fóra tornar al convent.

IV

Quan vaig arribar «a casa» i vaig donar la interviu (?) tan mefistofèlicament aconseguida, al «Prior», aquest m'abraçà *emulsionado*, i totes les campanes del convent *se dieron al vuelo*.

I, un servidor, amb aquella alegria, em dirigí al *comedero*, on m'esperava un suculent plat d'arròs i un pot ple de sidral...

El bolo

El *bolo* era el gran recurs dels directius per quan un jugador demanava diners.

—Senyor Fulano, necessito «pasta» — deia l'«as» amb cara d'estar a «la sopa».

—Mira: vés a reforçar el «Secalls F. C.», de Cân Pistraus, que necessiten un defensa.

L'«as» agafava la maleta i cap a Cân Pistraus manca gent, se n'anava a reforçar al «Secalls F. C.». Sempre queien cinquanta durets a última hora i l'«as» quedava content i el directiu també.

Però en Cabot ho ha tret això. Ara, quan l'«as» necessitarà «pasta», caldrà que el directiu n'afluixi, i si no en té, que en busqui. Això sembla res i pot resultar més funest que la plaga de la llagosta.

Quin mal feien aquests xicots anant a reforçar equips de *poca monta*? Déu Nostre Senyor va dir: «*Dar de comer al que tiene hambre*», «*Dar de beber al que tiene sed*»; i si no va dir: «*Reforzar al enclenque*», va ésser degut a què quan va inventar la doctrina el futbol encara no existia, car, d'haver existit, no dubtin que ho hauria esmentat.

En Cabot no té entranyes. En Cabot diu: «Si tens mals-de-cap, passa-te'ls; però el *bolo* te'l tens de pintar».

Davant d'això, no ens resta sinó donar-nos tots plegats les mans i com un sol home cridar: «Visca el *bolo*!!!»

DOVA (FILL)

Història exemplar d'una medalla de mèrit

L'any passat, si la memòria no ens és *infiel*, l'Assemblea del «Barça» es celebrà al teatre «Barcelona»... I vet aquí que la nova Junta, o sia, la que va sortir proclamada (d'aquella manera que es proclamen les Juntes al «Barça»), va prometre solemnialment que regalarien unes medalles de mèrit a tots els directius que acabaven de jubilar temporalment.

Es repartiren les medalles tal com s'havia promès, però en Gamper no va rebre la que li pertocava.

—Vaya, doncs, com és això? —es deia l'actual president, estranyat. — I la meva medalla? Waya-ways!

Com que l'home que ha sigut directiu i li resten facultats per a tornar a ésser-ho, necessita una diplomàcia com un cap d'Estat, va callar i no va dir res.

Fa pocs dies, regirant un armari de les oficines del «Barça», aparegué, entre mig de carpetes velles i tinters buits, la cèlebre medalla, tota plena de pols i sense gravar.

En Gamper es va quedar sorprès.

—Vaya! Mira, ves, com dimoni, Waya-ways! Ara surt, doncs, la medalla; vaya, doncs, no ho entenc... Sort que encara em queda el *busto*.

I oblidant la medalla per a somniar amb el *busto*, va capbuçar-se i féu petar una becaina en aquell sillonet tan flamant de directiu.

MARGOT,
la joven trans-siberiana

Notas de sociedad

Han emprendido el regreso a nuestra ciudad los distinguidos futbolistas del ramo del «bolo», señores Sami, Piera y Pascual.

Se disponen a pasar el verano entre nosotros, en vista de que ya no hay «bolos» en perspectiva.

***

Los señores Font, del «Sabadell», Vila, del «Avenç», y Homs, del «Español», han ingresado en las filas del «Manresa».

Les deseamos un feliz año nuevo y un sinnúmero de satisfacciones.

***

Para la bandera de honor que se entregará el día de la celebración de las «Bodas de Oro» del «Barcelona», se admiten donativos que no excedan de veinticinco pesetas.

Caso de exceder de dicha cantidad algún donativo, mosén Lletuga se verá obligado a conceder mil indulgencias por cada peseta que pase de las veinticinco.

***

Ha fallecido, víctima de una retención de «bolo», el distinguido guardameta Sr. Zamora.

Al señor La Riva y demás contribuyentes, les mandamos nuestro pésame más sincero.

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA
Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er

En aquest TALLER **no es ven** material de fotografia **ni es retrata.** Sols fem treballs per aficionats.

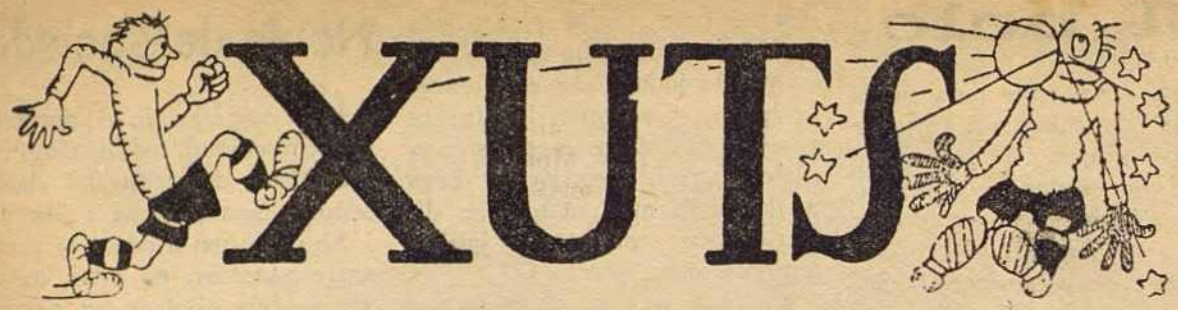

En Platko era l'un i en Walter és l'altre.

Ara comprenem per què en Cabot va demanar que fossin dos els estrangers que poguessin jugar a cada equip.

〰

El germà d'en Sancho ha trobat un lloc a càn «Barça».

...I deien que en Sancho perdia facultats? Mentre colloqui germanets, riguin-se'n de les facultats que perd en Sancho.

〰

Mr. Ponsonni l'any vinent entrenarà el primer equip.

El planyem! Perquè fins ara havia tingut de rosegar criàtures, però ara sabrà el que costa d'entrenar els grans.

〰

En Paló ha tornat a firmar pel «Barça».

De resultes d'una *bronca* al camp del «Sans», el pare d'en Paló va dir que volia parlar amb el senyor Franch, i el senyor Franch, veient que la família Paló feia cara de *pocos amigos*, va escórrer el *bulto* i no va comparèixer.

Ves per on en Paló torna a ésser al «Barça»!

〰

En Martínez-Sagi, veient que de tornar a pintar la seva *voiturette* li'n demanaven un ull de la cara, ha tornat a entrar al «Barça» aprofitant el radiador blau-grana.

Ara almenys tindrà la benzina pagada.

〰

En Pasqual també és a Canàries.

—Pst! Noi! Vés a Canàries, a veure si jo també hi sóc!

Aviat serà *la isla de la buena sociedad*.

〰

El germà d'en Sagi té una plaça a l'Administració de Correus de Barcelona, però com que el «Natació d'Alacant» no li vol donar la baixa, el noi es veu obligat a *santificar las fiestas*.

Amb lo de gust que treballaria ell, els diumenges, al camp de Les Corts.

〰

Al «Barça» hi ha onze socis de mèrit.

Ja és poc, ja! Ve a resultar un 1 per 1,000.

〰

En Travieso ha deixat l'«Atlètic» de Bilbao per el «Baracaldo».

I després ens diran que no més hi ha professionalisme a Catalunya.

Què és doncs aquesta travesura d'en Travieso?

〰

Els de l'«Europa» n'estan encantats, els de l'«Español», més que satisfets.

Què més es pot desitjar? La satisfacció traspua per la cara d'en Dova.

I el sabó «Magna» continua essent el millor.

〰

En Colls és un xicot de potra.

Debuta i plam! ja és «as».

Ara, entre el cop de puny d'en Zamora i el joc del debutant, l'«Español» sempre portarà camisa.

Quant menys, *colls* i punys.

〰

Quan un noi està de pega,
fins en l'«Europa» ensopega.

Això pot dir en Montesinos, després del canvi de casaca.

¡ *Virgen Santa, qué principio* !

〰

Les damiselles gracienques han començat una novena perquè en Pelaó no torni a jugar com el diumenge passat.

No sabem si el Cel les haurà escoltades.

〰

Si el seu pare i el porter es barallen i vostè es posa a favor del porter, vostè gosarà a fer mal al seu pare i el seu pare gosarà a fer mal a vostè? No!

Això és lo que'ns va demostrar un partit a l'«Stadium».

〰

Sabem que moltes nenes de Gràcia han renyit amb el xicot.

Es comprèn. En Julià torna a jugar amb l'«Europa».

〰

En Rossendet Pich diu que està desenganyat de la Federació, del futbol, dels jugadors i del públic.

Pobre! *Tan joven y ya tan desengañado*!

〰

A Madrid no estan fets a res.

Perquè a en Valderrama, del «Madrid», el «Racing» li ha ofert 3,000 pessetes, s'han avalotat i n'han fet un *caso*.

Són força agrícoles, tanmateix.

En Pasqual se'n va, dient que a Barcelona som una colla de desagraïts.

Ens hi adherim.

Fins a l'Encinas s'han disputat aquest any.

Es veu que hi ha una crisi!...

Sembla que hi ha «conjura». Les Federacions del Nord, Guipúscoa, Catalunya i Centre han fet un complot. L'acord és secret, però com que per nosaltres no hi ha secrets, allà va:

S'ha acordat boicotejar als clubs de Cantàbria, Galícia, Llevant, Aragó, Lleó i Andalusia. Res de jugar amb ells. Res de partits amistosos de taquilla. Res de jugar el Campionat d'Espanya tal com va acordar-se a Madrid...

S'hi volen jugar un misto que a l'Olave no li faltaran mals-de-cap?

A l'«Español» encara hi ha una caricatura d'en Montesinos, en un quadro, dessota d'un retrat d'en Zamora.

Si no cuiten a treure'l, el dia menys pensat en Zamora sortirà del marc i li farà un vidre nou.

Es quasibé segur que l'any vinent el grup «A» i el grup «B» constaran de vuit clubs cada un. El «Terrassa» i el «Gràcia» estan d'enhorabona.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a Joan Reynes, Tapineria, 35-1.

Els que no estan d'enhorabona són els socis dels clubs, car tots els partits que es celebrin en camp contrari el soci del club hoste vindrà obligat a pagar mitja entrada.

El més perjudicat amb això serà el «Barça», car és el club que té més socis.

Aquesta vegada ens sembla que en Cabot ha badat.

No es troba cap local que sigui capaç pels onze mil coberts que necessita el «Barcelona» per a celebrar les noces d'or.

Nosaltres proposem a la Junta que faci servir els túnels del «Metro».

...I els discursos es podrien sentir amb la radiotelefonia.

Un que no volem dir qui és, ens ha dit que els de la «Mosca» haurien estat *conformes* amb tot, mentre els haguessin cedit mitja candidatura oficial del «Barcelona».

Sempre ho havíem dit que eren molt pacífics.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 46.—BARCELONA

El públic va sempre al reclam i en queda satisfet si aquest no l'enganya

perquè aleshores no és un reclam: és l'avís de quelcom que l'interessa, al proporcionar-li millores en sa vida, en son treball o en sa distracció.

Per això els moderns i poderosos sabons MAGNA (patentats), la darrera paraula de la indústria sabonera, són rebuts arreu amb unànime satisfacció, ja que ses classes estupendes i sos resultats meravellosos deixen al consumidor satisfet d'haver-se proporcionat tan extraordinkriament la neteja i higiene absoluta, tant personal com de sa casa, sa roba i ses coses.

Sabó MAGNA, pastilla verda, a o'40 i o'80 ptes; per a rentar les mans.
Sabó MAGNA de coco puríssim, perfum ametlles, a o'60 ptes., i perfum extraff, a o'80 ptes., per a tocador i bany.
Sabó MAGNA en pols, per a rentar la roba i la cuina, en paquets de quilo, de mig quilo i de quart de quilo aproximadament, a 1'60, o'85 i o'50 ptes. un.
Sabó domèstic MAGNA, per rentar marbres, esmalts, porcellanes, fustes, etc., a o'60 ptes. la pastilla.
Sabó MAGNA puríssim, per a tot ús, per a rentar robes fines i delicades, mitges de seda i fil, etc., en blocs de o'85 ptes. i mitjos blocs a o'50 ptes. un.
OFERTA RECLAM. — Als llocs on encara no estigui a la venda el nostre sabó, enviarem, franc de ports, el que es demani de cada classe, en comandes mínimes de 5 ptes., remetent l'import en segells de correu o per gir postal.

Productes "MAGNA"

Diagonal, 339, 1.er, 1.a BARCELONA

A la platja de l'«Arengadero»

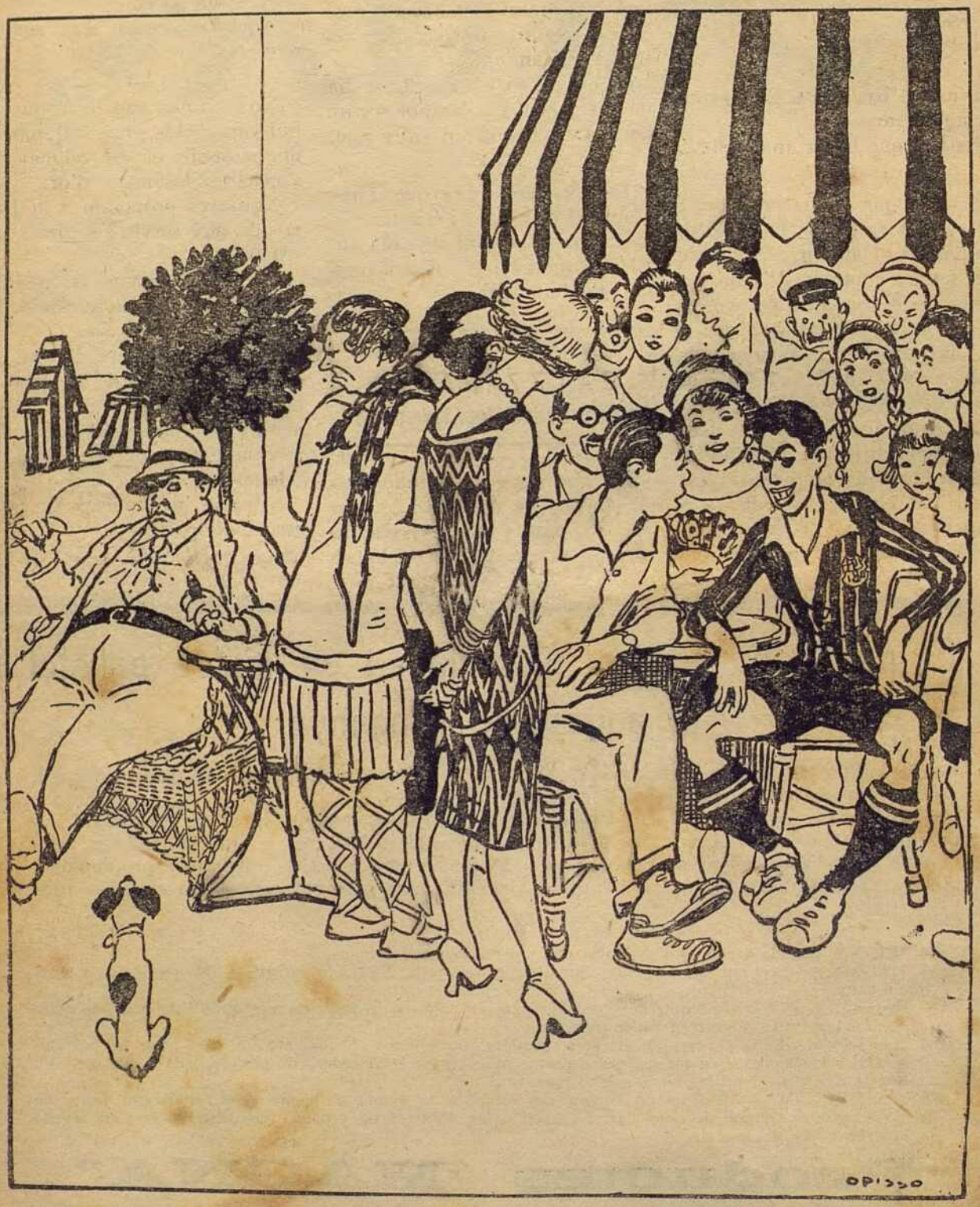

L'*indiano* eclipsat per l'«as» futbolista